

ΜΗΧΑΝΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ: 'Εν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20. — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 30

ΑΓΓΕΛΙΑΙ: ἅπαξ ἡ δις, λ. 40, τρίς ἕως ἑκάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 13, ἔτος ἡ ἑξαμηνίαν λ. 10.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος. —

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Οἱ πολιτευόμενοι ἡμῶν συνείθισαν νὰ θεωρῶσι τοὺς ἐναντίον τῆς πολιτικῆς διαφθορᾶς καὶ συγχύσεως φιλιππικῆς τῆς δημοσιογραφίας μὲ τὸ ψυχρὸν βλέμμα λογιστικῆς ὑπαλλήλου μετρώοντος τὰ κέρδη καὶ τὰς ζημίας. Τὸ αἰσθάνεσθαι καὶ ἡ ἠθικὴ ἐπλάσθη διὰ τοὺς κοινούς τῶν ἀνθρώπων ἡ κοινωνία, ὁ λαός, οἱ ἐκλογεῖς, ἡ κοινὴ γνώμη δύναται νὰ συγκινήται ἢ νὰ ἀγκυρακτῇ· ἀλλ' αὐτοὶ δὲν ὑποβάλλουσι τὴν διακεκομμένην αὐτῶν ἀτομικότητα εἰς τὰς διακυμάνσεις τῆς εὐαισθησίας· αὐτῶν ἀσχολία εἶναι νὰ ὑπολογίζωσι τί ὠφελεῖ καὶ τί βλάπτει αὐτούς. Ὅμιλοῦσι μὲν περὶ ἠθικῆς καὶ πῶς ὅχι; μήπως ἀπαγορεύεται τοῦτο ὑπὸ τῆς πολιτικῆς; καὶ πρὸ πάντων ὅταν ἀντιπολιτευόμενοι, γνωρίζουσι νὰ ποιοῦνται χρῆσιν πασῶν τῶν ρητορικῶν ἀποστροφῶν, ἀλλὰ κατὰ βάθος οἰκτεירוῦσι τοὺς μωροὺς εὐπίστους οἷτινες θερμαίνονται ὑπὲρ τῆς εὐνορίας, ὑπὲρ τῆς τιμιότητος καὶ ὑπὲρ τῆς πατρίδος. "Εμαθον ὅτι πρῶτον προσὸν τῶν ἐπιχειρούντων νὰ κυβερνῶσιν ἄλλους ἀνθρώπους· εἶναι ἡ κατεργασίαι τῶν αἰσθημάτων τοῦ ἀνθρωπισμοῦ καὶ φοβοῦνται μήπως ἀπολέσωσι τὴν ὑπεροχὴν, καθιστάμενοι ἄνθρωποι ἔστω καὶ ἐπὶ μίαν στιγμὴν. Ἡ εὐαισθησία εἶναι ιδιότης τῶν παιδῶν καὶ δὲν ἀρροῖται εἰς ἀνδρας σοβαροὺς, τοσοῦτον περὶ τὴν ραδιουργίαν ἐξησκημένους. Τὸ πνεῦμα δὲ τοῦτο τῆς πολιτευομένης τάξεως μετεδόθη καὶ εἰς μέγα μέρος τῆς κοινωνίας· ὅτι, γράφεται θερμότερον, ὑψηλότερον προσκρούει πάντοτε κατ' ἀδιατρήτου κυνισμοῦ καὶ ἀπόλλυται σχεδὸν ἀνωφελῶς, ἂν μὴ περισυλλεγῇ ἐπιμελῶς καὶ ἀποταμιευθῇ ὑπὸ τῆς ἑλληνικῆς νεολαίας εἰς τὴν εὐγενεστέραν γωνίαν τῆς καρδίας αὐτῆς.

'Εν ποταύτῃ τῶν ἡθῶν καταστάσει δὲν ὑπάρχει λυπηρότερα καὶ ἐπιπονωτέρα ἀποστολὴ ἢ ἡ τῆς ὑγιαίνουσας δημοσιογραφίας. "Εμπνευσις ἐκ τῆς κοινωνίας δὲν ὑπάρχει, ἐνθάρρυνσις δὲν ὑπάρχει, ἠθικὴ ἀνταμιῶς οὐδεμία καὶ ὕλική ὀλιγωτέρα τοῦ μηδενός. Ἡ δημοσιογραφία οὕτω καθίσταται μονομαχία ἀνισος καὶ σκληρὰ ἀτόμων τινῶν καθ' ὁλοκλήρου συστήματος ἰδεῶν καὶ συμφερόντων καὶ προσώπων· ἐν ᾧ δὲ πολεμοῦμεθα φανερώς καὶ κρυφίως ὑπὸ τῶν μεγάλων καὶ μικρῶν ὁπαδῶν τῶν φατριῶν, σπανίως βλέπομεν παρὰ τὸ πλεῖρον ἡμῶν φιλικὸν πρόσωπον, δηλοῦν ὅτι ἐκτιμᾷ τὴν ἀγωνιώδη ἡμῶν ἀποστολήν. Καὶ ὅμως ὀφείλομεν νὰ μὴ χαλαρώσωμεν τὰ νῦρα, νὰ μὴ στενάζωμεν ἐπὶ τῇ ἀναισθη-

σίᾳ τῶν ἀναγινωσκόντων, νὰ μὴ παραττώμεθα ἐπὶ ταῖς ποικίλαις συκοφαντίαις καὶ παρενοχλήσεσι καὶ νὰ μὴ ἀποκάμωμεν μηδέ ποτε δαπανῶντες τὸν μυελὸν τοῦ κρανίου καὶ τὸ αἷμα τῆς καρδίας ἡμῶν. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον οἱ γράφοντες ἐκλαμβάνονται· ὁ μηχανὴ καὶ οἱ ἀναγινώσκοντες εἰς τὴν ἀδιαφορίαν προσθέτουσι καὶ τὴν ἀνασχυντίαν καθιστάμενοι ἀπατητικώτεροι· ἄνθρωποι μὴ γεννήσαντες καθ' ὅλον αὐτῶν τὸν βίον δύο συλλαβὰς ἐπιχειροῦσι κρίσεις καὶ ἐπικρίσεις. Παρλείπομεν τὸν θόρυβον ὃν ἐξεγείρουσι καθ' ἡμῶν τὰ παντοῖα προσωπικὰ συμφέροντα ἅτινα πολεμοῦμεν πολλάκις ἐν ἀγνοίᾳ ἡμῶν καὶ πάντοτε κατὰ τὴν λογικὴν ἀνάγκην τῶν ἡμετέρων ἰδεῶν. "Αν ἔλειπε καὶ ἡ παρηγορία ὅτι ἡ ἀφατρίαστος νεότης πράγματι αἰσθάνεται μετὰ γοργότητος πᾶσαν ἀληθοῦς αἰσθημάτων· ἔφρυσιν καὶ ἔννοεῖ πᾶσαν ἀφιλοκερδῆ καὶ πατριωτικὴν σκέψιν καὶ ὅτι βελτιοῦται κατ' ἥθος καὶ κατὰ κρίσιν ἡ δημοσιογραφία ἤθελε καταστῆ παρ' ἡμῖν ἀληθὴς μάρτυς μὴ ἔχουσα τὸν ὅμοιον ἐν τῷ χριστιανικῷ μαρτυρολογίῳ.

'Αλλὰ δὲν πρόκειται κυρίως περὶ τοῦ τί πάσχομεν ψυχολογικῶς, παρ' ὅσον περὶ τοῦ τί κατορθοῦμεν ψυχολογικῶς. 'Αλλ' εἶνε δυσχερέστατον νὰ προσδιορισθῶσι τὰ ἐπιτευχόμενα ἀποτελέσματα· τοῦλάχιστον σημεῖα ὁρατὰ οὐδαμῶς φαίνονται· ἀφανῶς, μυστηριωδῶς, ἀνεταισιθῆτως ἐπέρχεται τῷ ὄντι βραδυτάτη τις ἀλλοίωσις ἐν ταῖς γενικαῖς ἰδέαις, ἀλλ' ἡ ἀένναος ἐπιρροὴ τῆς πολιτικῆς καὶ τῶν κομμάτων ἐπὶ τῆς κοινωνίας εἶνε πλέον ἢ ἐπαρκὴς νὰ ἐξουδετερώσῃ καὶ τὸ ἀγαθὸν τοῦτο. Ὅλ' ἐπρωτιμῶμεν τοῦλάχιστον ἐκ μίας ὁλοκληροῦ ἐκστρατείας δημοσιογραφικῆς νὰ μετεβάλλοντο ψυχολογικῶς δέκα άτομα σταθερώς, παρὰ νὰ σχηματισθῇ οἰονδήποτε ρεῦμα πολιτικὸν τῆς κοινῆς γνώμης προωρισμένον νὰ ἐκλείψῃ καὶ νὰ λησμονηθῇ τὴν ἐπαύριον. "Επειτα ἐρχεται τὸ σπουδαιότερον ζήτημα ἐν τῇ ψυχολογίᾳ. Δὲν εἶνε τῷ ὄντι λίαν δυσχερὲς τὸ δημιουργεῖν ὁμόφρονας καὶ τὸ διασπείρειν ἀρχὰς καὶ φρονήματα εἰς τε ἀγαθὴν καὶ εἰς πονηρὰν γῆν· ἀλλὰ τὸ πρακτικὸν ἀποτέλεσμα; τίνα μέσα ἔχομεν νὰ πείσωμεν τοὺς ἀναγινώσκοντας καὶ τοὺς αἰσθανομένους καὶ τοὺς ἐπιδοκιμάζοντας νὰ μεταβῶσιν ἀπὸ τῆς ἀπλῆς ἐπιδοκιμασίας εἰς τὴν φανεράν ἐνέργειαν καὶ ἀπὸ τοῦ ἄορίστου αἰσθήματος εἰς δράσιν κοινωνικὴν; Μήπως πλεῖστοι ἄνθρωποι δὲν εὐρίσκονται εἰς διαρκῆ ἀνίρρασιν πρὸς ἑαυτούς, ἀλλὰ φρονοῦντες καὶ ἄλλα πράττοντες, ὅχι ἐκ λελογισμένης ὑποκρισίας, ἀλλὰ διὰ μόνον τὸν λόγον ὅτι δὲν

έχουσι τὴν ἀπαιτουμένην ἰσχύϊν τοῦ χαρακτῆρος ὅπως ἀποφύγῃσι ἐν τῷ πρακτικῷ βίῳ τὴν ἐπιρροὴν τῶν περὶ αὐτοὺς καὶ ὅπως διαρρυθμίσωσι τὸν ἴδιον βίον συμφώνως πρὸς τὰς ἐνδομύχους αὐτῶν σκέψεις καὶ ἐπιθυμίας;

Σπουδαία καὶ πρακτικὴ ἐπιρροὴ ἐπὶ τῆς κοινωνίας δύναται νὰ ἀσκήθῃ μόνον διὰ τῆς πολιτικῆς· ἐν ᾧ τὸ ἀπλούστερον τῶν μέσων τὸ παράδειγμα, δύναται τελεσφορώτατα νὰ ἐπιδράτῃ ἐπὶ τε τῶν ἀναγινωσκόντων καὶ τῶν μὴ, ἐπὶ τε τῶν ἀμαθῶν καὶ τῶν σοφῶν, ἐπὶ τε τῶν χιθανομένων καὶ τῶν ἀδιαφορούντων. Ἐκατοντάδες ὁλόκληροι ἄρθρων τὰ ὅποια ἐγράψαμεν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἐὰν εἶχον ἄλλην παρὰ θεωρητικὴν ἰσχύϊν, θὰ μετέβαλλον τὴν Ἑλληνικὴν φυλὴν εἰς φυλὴν γιγάντων. Ἀλλὰ τὴν ἐπαύριον τῶν ἀρίστων καὶ μᾶλλον δεδικαιολογημένων ἐλπίδων ἀνέρχεται ἐπὶ τὴν ἐξουσίαν εἰς τις Τρικούπης μετ' εὐαριθμοῦ σπειράς συνεταίρων καὶ ἀνατρέπει βανδαλικῶς δι' αὐθαδεστάτης παλινωδίας ὁλόκληρον σύστημα σκέψεων καὶ ἀρχῶν, ὁ νόμος εἶναι ἤδη ὑπὲρ αὐτοῦ, ἡ Βουλὴ εἶναι ὑπὲρ αὐτοῦ, ὁ βασιλεὺς εἶναι ἤδη ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ αὐτὴ ἡ κοινὴ γνώμη, ἥτις ὡς ἀληθῶς καὶ μόνῃ ἡδίκηθη ἐξαπατηθεῖσα, βραδέως καὶ μετὰ ἀτρύτους ἀγῶνας τῆς δημοσιογραφίας αἰσθάνεται ἐπὶ τέλους ποῖον ὄφιν περιέθαψε καὶ ἀνύψωσε. Ἐχομεν εὐλόγους ἐλπίδας ὅτι αὐτὸ τοῦτο δὲν θέλει συμβῆ καὶ μὲ τὴν παρούσαν ἀντιπολίτευσιν· ταύτην δὲ τὴν ἐλπίδα ἡμῶν κρατύνει ἡ μέχρι τοῦδε τακτικὴ τοῦ κ. Δεληγιάννη, μηδόλως ἐπαγγελαμένου θορυβώδεις καὶ πολυτελεῖς ὑποσχέσεις πρὸς τὸ ἔθνος. Καίτοι κατ' ἀρχὴν δὲν συμριζόμεθα τὸν τρόπον τοῦτον τοῦ πολιτεύεσθαι ἐν ἐλευθέρῳ Κράτει, οὐχ ἥττον δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ παρατηρήσωμεν ὅτι ἡ τακτικὴ αὕτη σήμερον ἀπέναντι τοῦ κυβερνῶντος κόμματος τοῦ τὰ πάντα ὑποσχεθέντος καὶ τὰ πάντα καταπατήσαντος, περιέχει ἐν αὐτῇ εὐφυΐαν καὶ εἰρωνίαν ὑποσχομένην καὶ ἀσφαλῆ τῆς ἀρχῆς κατοχὴν καὶ ἐπιδεδίαν αὐτῆς διαχείρισιν, ἐν τῷ μέτρῳ πάντοτε τοῦ δυνατοῦ γενέσθαι ὑπ' οὗ οὐδ' ὅρους ζῶμεν.

Κ. Ἱεροκλῆς

Ο ΣΤΡΑΤΟΣ ΗΜΩΝ

Τὸ ἐπίσημον ὄργανον τοῦ κυρίου πρωθυπουργοῦ ἐλάλησε σήμερον ἐν ἐκτάσει περὶ τοῦ φλέγοντος ζητήματος τῆς ἡμέρας, τοῦ στρατοῦ ἡμῶν. Χαίρομεν καὶ ὡς πολῖται ἐν γένει, εἰδικῶς δὲ καὶ ὡς δημοσιογράφοι, διότι τὸ στρατιωτικὸν ζήτημα, τεθὲν τὸ πρῶτον ἐν ὅλῃ τοῦ τῆς γυμνότητι ὑπ' ἡμῶν πρὸ διμηνίας περίπου δι' ἄρθρου ὑπὸ τὸν αὐτὸν καὶ ἄνωθι τίτλον, παρέστρεψεν ὅλον τὸν ἄλλον τύπον, φιλοτιμώτατα ἀναμιχθέντα εἰς τὸν ἀγῶνα, ἐξεβίασεν ἐπὶ τέλους καὶ τοὺς πρωθυπουργικούς κύκλους, ὅθεν ἐξῆλθον καὶ ἄλλαι μὲν περὶ στρατοῦ πληροφορίες, ἰδίᾳ ὅμως τὸ σημερινὸν ἀποκαλυπτικώτατον ἄρθρον τῆς Ὥρας. Μεταξὺ τῶν ἀντιπολιτευομένων φύλλων μεθ' ἡμᾶς διεκρίθη ὁ *Διὼρ* διὰ τὴν πολεμικὴν του, ἐκ τῶν συμπολιτευομένων δὲ ἡ ἐν ἀπαθείᾳ καὶ μετὰ πολλῆς κρίσεως καὶ μετ' ἐκτάκτου χάριτος γραφομένη—ὅποταν γράφεται—συνάδελφος *Στοά*.

Παραλείπομεν τὸ ἀνόητον προσίμιον τῆς Ὥρας, ἐπισταμένης πάντοτε ἐκ τῆς περὶ τοῦτο λυπηρᾶς εἰδικότητος τοῦ κυρίου πρωθυπουργοῦ ἵνα στενεύῃ τὰ ζητήματα· ἐπρόκειτο ἄρ' ἔγε, ὅταν ἐθέσαμεν ἡμεῖς ἐπὶ τοῦ τάπητος γυμνὸν τὸ θέμα τῆς ἐπιθετικῆς δυνάμεως τῆς Ἑλλάδος, τὸ ψωρο-

ζήτημα περὶ τοῦ εἰς πόσους ἀνέρχεται ἡ ἐν Ἀθήναις φρουρὰ τοῦ στρατοῦ; Περὶ αὐτὰ δύναται νὰ λογοτριβῇ ὁ βυζαντινὸς *Διὼρ*, ἀλλὰ σοβαρὰ κυβερνήτης εἰς ἐλαφρότητας δὲν ἀπαντᾷ. Διὰ τοῦτο τὸ πρῶτον ἐρώτημα ἐκ τῶν τεσσάρων, ἃ τίθησιν καὶ εἰς ἃ ἀπαντᾷ, τὸ ἐρώτημα ἂν ἡ ὑφισταμένη δύναμις τοῦ στρατοῦ ἐπαρκεῖ εἰς τὰς τακτικὰς ὑπηρεσίας τοῦ κράτους οὔτε ἔπρεπε νὰ τεθῇ· εἶνε ἐρώτημα νηπιζικόν, ἀνάξιον προσοχῆς. Ὅταν μίᾳ κυβέρνησις θεωρῇ καύχημά της ὅτι ἔχει ἀρκούσαν δύναμιν νὰ φρουρῇ τὰς πύλας τῶν δεσποτηρίων, τὰ χρηματοκιβώτια τῶν τραπεζῶν καὶ τοὺς δημοσίους εἰσπράκτορας, νὰ συνοδεύῃ δὲ τοὺς καταδίκους καὶ τοὺς παραδίδοντας τὸ πνεῦμα εἰς τὴν τελευταίαν κατοικίαν των, ἡ κυβέρνησις ἐκεῖνη λέγεται ἀπλούστατα μωρὰ. Ἀλλ' ἡ Ὥρα ἴτω, ἔταξε τὸ ἐρώτημα ὅχι μωρῶς, ἀλλ' ἰησοῦτικῶς, θελήσασα διὰ τοῦ πρώτου νὰ νύψῃ τὰς λείρας περὶ τοῦ δευτέρου ἐρωτήματος, ὅπως εἶνε τοῦτο: Ἡ αὕτη δύναμις ἐπιτρέπει ν' ἀσκῶνται προσπικόντως οἱ ὑπὸ τὰ ὅπλα ἄνδρες; Μολονότι δὲ φαίνεται ὅτι θέλει ν' ἀπαντήσῃ καταφατικῶς, ἡ Ὥρα, διὰ τῶν πραγμάτων ἀπαντᾷ ἄρνητικῶς. Εἰς τὴν Βουλὴν δὲ ὅταν ὑπὸ τῶν στρατιωτικῶν βουλευτῶν συλλεχθῇ τὸ δὴ λεγόμενον εἰς τὰ πράσα, θὰ ἦνε εἰς θέσιν νὰ εἴπῃ ὅτι ἡμεῖς ἐγκαίρως διὰ τοῦ τύπου ἐδηλώσαμεν, ὅτι **στρατὸν δὲν γυμνίζομεν**. Δώδεκα χιλιάδες ἄνδρες χπαιτουνται ἐν συνόλῳ διὰ τὰς τακτικὰς ὑπηρεσίας τοῦ κράτους. Καὶ ἐπειδὴ τὰ εἰδικὰ ὅπλα δὲν ἀνκατώνονται εἰς τὰς ὑπηρεσίας· αὐτὰς, ἄρα ὅλον τὸ πεζικὸν καταγίνεται εἰς ἔργα ἄλλα παρὰ τὰ τῆς ἀποστολῆς του. Αὐτὰ πλέον εἶνε ἐπίσημα, ἐπισημότατα τῆς Ὥρας. Πιστεῦτε σεις ὅτι ἔχομεν πλείους τῶν δωδεκακισχιλίων ἀνδρῶν ἐν τῷ πεζικῷ; Ἀλλὰ καὶ ἂν περισσεύουν, ὅπερ ἀπίθανον, μία ἢ δύο χιλιάδες ἀκόμη, ἐκ τῶν χιλιάδων αὐτῶν πόσοι ἀναλογοῦσιν εἰς ἑκάστον τάγμα, εἰς ἑκάστον λόχον; Ἐπὶ τὰ ἡ ὅκτω ἢ δέκα; Ὅτι δὲ δὲν περισσεύουν καὶ ὅτι ψεύδεται ἡ Ὥρα, ἀποδείξει ὅτι συνηθέστατα ἐκ τῶν εἰδικῶν ὅπλων, πυροβοληταὶ, ἵππεις, τοῦ μηχανικοῦ, κάμνουν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τοῦλάχιστον τὰς ὑπηρεσίας τοῦ κράτους. Ἡμεῖς, ὅσάκις περιήλθομεν τὰς φυλακὰς, οὐδέποτε εἶδομεν ἄνδρας τοῦ πεζικοῦ, πάντοτε δὲ ἡ ἵππεις ἢ πυροβολητὰς ἢ τοῦ μηχανικοῦ.

Ὡστὲ ὅχι μόνον ψεύδεται ἡ Ὥρα προφανέστατα καὶ ἀναιδέστατα εἰς βάρος τῆς πατρίδος, ἥτις ἐθέσε τοῦς εἰσηγητὰς τῆς Ὥρας ἐπὶ κεφαλῇ τῶν ἀμυντικῶν καὶ ἐπιθετικῶν αὐτῆς δυνάμεων, ἀλλὰ καὶ θέλει νὰ ἐξαπατήσῃ τὸ δημόσιον ἐκλαμβάνουσα αὐτὸ ἀπλοϊκώτατον, ἀστοιχείωτον καὶ ἀμαθέστατον, ἡμᾶς δὲ τοὺς φύλακας τοῦ δημοσίου τρώγοντας ἄχυρα, προκειμένου περὶ πεζοτάτων στρατιωτικῶν ἀληθειῶν. Διότι ὅχι μόνον ψεύδεται λέγουσα ὅτι ἀπαντα τὰ εἰδικὰ σώματα ὡς μένοντα ἐντελῶς ἀπὸ ἡλληλαγμένα τῆς τρεχούσης τοῦ κράτους ὑπηρεσίας δύνανται ἀνευ κωλυμάτων τινος νὰ ἐπασχολῶνται τακτικῶς εἰς τὰς κεκανονισμένας ἀσκήσεις, διότι ἰδοὺ ὅτι δὲν ἐπασχολοῦνται ἀποκλειστικῶς, διότι ἰδοὺ ὅτι φρουροῦσιν εἰς τὰς φυλακὰς, εἰς τὰς τραπέζας, καὶ κάμνουν περιπολίας, ἀλλὰ καὶ ζητεῖ νὰ ἐξαπατήσῃ τὴν κοινὴν γνώμην διὰ προδοτικῆς δαξιάς ὅτι τὸ πεζικὸν δὲν πρέπει νὰ ἐκπαιδεύηται καὶ ν' ἀσκήται, ἀλλὰ νὰ ἀγγαρεύῃ καὶ νὰ ὑπηρετῇ. Αἰτιὰ πάντων, λέγει, ὁμολογεῖται, ὅτι καὶ ἂν κατέστη κατὰ τὴν σημερινὴν ἐποχὴν δύσκολος καὶ ἡ ἐκπαίδευσις τῶν πεζικῶν σωμάτων, ὡς ἐκ τῶν ἀπαιτήσεων τῆς τακτικῆς πάντοτε ἡ τῶν εἰδικῶν ὅπλων εἶνε δυσχερεστέρα καὶ